

БЛАГОВЕЦ

Никола В. Ракитин

Срещу Благовец цял ден се шурахме из гората. Върнахме се окичени с кукуряк. Щом влязохме в двора, посрещна ни баба, размаха ръце и закряска:

– Това ли ми носите? Скоро вѐн от двора! Донеся ли се тоя ден кукуряк в къщи? Видят ли го кокошките, няма да легнат да мѐтят!

Излязохме на пътя. Разкъсахме венците от кукуряк и ги хвърлихме.

Като влязохме в двора, баба ни накара да сбираме съчки край плета, а тя заедно със снахите метеше двора.

След малко притрака кола. Скръцна вратника. Вуйчо Лило и вуйчо Иван си идеха от оран. Те разпознаха колите, вързаха добитѝка под сайвана и се прибраха на отвода за почивка.

Сред двора се чернееше куп смет. Ние натрупахме съчки край гръвника.

Баба влезе вкъщи. Върна се, като гържеше в една ръка ръжена, в друга – машата. Удряше ги да грънкат и повтаряше:

– Бягайте, змии и гущери, че утре е Благовец!

Баба обиколи къщата, обора, хамбара, двора и градината. Вуйна Лиловица и вуйна Иваница шетаха из къщи за вечеря. Ние наобиколихме огнището. Греехме се и приказвахме.

Вѐн беше се вече стѝмнило. Сложиха софрата.

– Хайде, прибирайте се да вечеряме! – подкани баба.

Голямата челяд на дяда Китана сегна да вечеря.

– А тато къде е! – попита вуйчо Лило.

Баба отговори:

– Не знаеш ли къде е? Дири имане. Тая нощ гето се покаже син пламѝк, там има имане.

– Не било на младини, че на старост! Ама нека и тая година се полута.

Аз, Денко и Коцо се наляпахме набързо и се промѝкнахме до огнището. Хвърлихме съчки. Заиграха червени огнени езици. Баба ни погледна и рече:

– Па утре, като станете, да не излизате от къщи, годето не се наядете! Чувате ли? Тая нощ иде кукувицата от далечни земи през далечни морета. Носи блага вест на орачи да сеят летниците, на лозари да порязват лозята. Сит ли те закука кукувицата, сит ще бъдеш през годината. Гладен ли те закука – гладен ще ходиш. А сега вървете да лягате!

Прибрахме се в широката одая, гето мъждукаше кандило. Уморен от скитане през деня, щом затворих очи, и съм заспа.

Слънцето беше изгряло, когато се събудих. Вуйните шетаха. Едната месеше. Другата тѝкмеше подницата за хляба. Динко и Коцо ядяха. Измих се, грабнах гървена лѝжица и залапах от попарата. През вратата идеше дим от двора. Горяха съчките и купището смет. Чуваше се гласѝт на баба:

– Както гори тоя огѝн, така да изгори и злото в тая къща!

Румен Шомов КУКУВИЦАТА ЗАЕКВА

Кукувицата заеква:

ку-ку, ку-ку, ку-ку... пак!

Почини ѝ казвам, нека
двата кажем: „кукуряк“!

Или цскаш да запееш:

„ку-ку-ру-ку-ру-ку-ку“?

Тя ме гледа и немее
и отново: ку-ку-ку.

После хвърква. Аз самичѝк
продължавам на игра
и съвсем по кукувичи
почвам да заеквам: „Кра...“

Край, май, няма твоят ку-ку,
с твоят ку-ку ще презрак...
ще презракнем, ку-ку-ру-ку,
без да кажем „кукуряк“.

Иван Цанев

КУКОВ ДЕН ЛИ Е?

Дошѝл е комай, щом дочухме оттука
как нейде една кукувица закука.

От скука ли кука? Въпрос ли задава?

Ответ ли очаква в онази дѝбрава?

Ответ ще дочака на куково лято

невям кукувичата майка, която

подхвърли едничкото свое геме

във чуждо, несвое гнездо да расте.

Къде ли е днес кукувичето клето?

Дали сред горите оттатѝк полето

на някоя чинка е казало „мамо“ -

или между чинки мѝлчи като ням,

а нощем от сънища лоши се стряска,

така и не Вкусило майчина ласка?

Куку, то навярно се буди в зори

и броди в едни тилилейски гори

далече, далече, далеече оттука -

и кука ли, кука, и кука ли, кука!